

רע"פ 5911/13 - נעמה חסון נ' מדינת ישראל

רע"פ 5911/13 - נעמה חסון נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 5911/13

נעמה חסון

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[08.09.2013]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 20.6.2013, בעפ"ת 52480-11-12, שניתן

על-ידי כב' השופטת נ' אהד

בשם המבקשת - עו"ד דוד גולן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת הבכירה נ' אהד), בעפ"ת 52480-11-12, מיום 20.6.2013, שבמסגרתו נדחה ערעורה של המבקשת על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופטת רות רז), בתת"ע 264-12-11, מיום 25.10.2012.

רקע והליכים קודמים

2. בכתב אישום, אשר הוגש נגד המבקשת, נטען, כי ביום 25.11.2011, בשעה 02:55, או בסמוך לכך, בשדרות היוכל שבראשון-לציון, נהגה המבקשת ברכב בהיותה שיכורה. לאחר ששוטר עצר את רכבה, סירבה המבקשת להוראת השוטר לספק דגימת אוויר נשוף מפיה.

למבקשת יוחסה עבירה של נהיגה בשכרות, בגין סירובה ליתן דגימת אוויר נשוף לפי דרישת שוטר, וזאת בהתאם לסעיפים 62(3), 64ב(א), 64ד(א) ו-39א לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה).

3. ביום 10.10.2012, לאחר ניהול משפט הוכחות, הרשיע בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (להלן: בית המשפט לתעבורה) את המבקשת בעבירת הנהיגה בשכרות, שיוחסה לה בכתב האישום. בית המשפט מצא את עדויות עדי התביעה מהימנות, ודחה את טענותיה של המבקשת, בדבר התנהגות תוקפנית של השוטרים כלפיה, בעת ביצוע בדיקת הנשיפה. בהמשך לכך, קבע בית המשפט כי כישלונה של המבקשת לספק את דגימת האוויר המינימאלית הדרושה לצורך בדיקת הנשיפה, ללא כל סיבה רפואית מוכחת, מצביע על סירובה לעבור את הבדיקה, וזאת חרף הסכמתה המילולית לעריכתה. ביום 25.12.2012, גזר בית המשפט לתעבורה את דינה של המבקשת. בגזר דינו, עמד בית המשפט על כך כי עברה התעבורת של המבקשת אינו מכביד, ולכן לא מצא לנכון לגזור עליה עונש פסילה לתקופה העולה על תקופת המינימום הקבועה בחוק. עם זאת, בית המשפט לא סבר כי קיימות נסיבות מיוחדות, אשר יצדיקו חריגה לקולא מעונש הפסילה המינימאלי. לפיכך, נגזרו על המבקשת העונשים הבאים: פסילה מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה למשך שנתיים, בניכוי 30 ימי הפסילה המנהלית; ארבעה חודשי פסילה על תנאי למשך שלוש שנים; שישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, לבל תעבור המבקשת עבירה של נהיגה בשכרות או נהיגה בזמן פסילה. בנוסף, הוטל על המבקשת קנס בסך 1,500 ₪ או 15 ימי מאסר תמורתו.

4. המבקשת הגישה ערעור לבית המשפט המחוזי, וטענה כי, בשים לב לשיתוף הפעולה החלקי מצידה במהלך בדיקת השכרות, כמו גם לנוכח נסיבותיה האישיות, מוצדק יהא לסטות לקולא מתקופת פסילת הרישיון המינימאלית הקבועה בחוק. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורה של המבקשת, וקבע, כי חריגה מעונש המינימום הקבוע בחוק תעשה אך ורק בנסיבות חריגות ויוצאות דופן, ואלו אינן מתקיימות במקרה דנן. בבקשת רשות הערעור

5. ביום 29.8.2013, הגישה המבקשת, באמצעות בא-כוחה עו"ד דוד גולן, את בקשת רשות הערעור המונחת לפניי. לטענת המבקשת, בית המשפט לתעבורה גזר את עונשה מבלי למלא אחר הוראותיו של תיקון 113 לחוק העונשין. לטענת המבקשת, בית המשפט לא קבע מתחם ענישה הולם לעבירה; לא בחן את נסיבות ביצוע העבירה או את נסיבותיה האישיות של המבקשת; ולא נימק מדוע העונש שנגזר על המבקשת הוא העונש המתאים לעניינה. בא-כוחה של המבקשת טען, כי הבקשה מעוררת שאלה משפטיות בעלת חשיבות, בדבר תחולתו של תיקון 113 לחוק העונשין על עבירות תעבורה, שלצידן קבוע עונש מינימאלי.

בנוסף, טענה המבקשת, כי התנהלות השוטרים כלפיה, והסכמתה המילולית לבצע את בדיקת הנשיפה, מהוות נסיבות מיוחדות המצדיקות סטייה מתקופת הפסילה המינימאלית הקבועה בחוק.

דיון והכרעה

6. לאחר עיון בבקשה כמו-גם בצרופותיה, סבורני כי היא אינה מקיימת את התנאים אשר נקבעו לקבלת רשות ערעור בפני בית משפט זה, ועל כן דינה להידחות.

הלכה ידועה בשיטת משפטנו היא, כי לא בנקל תתקבל בקשת רשות ערעור בפני בית משפט זה, הואיל שזו שמורה לאותם מקרים ייחודים, הנושאים בחובם שאלה משפטיות כבדות משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינם של הצדדים לבקשה, וכן במקרים מיוחדים ונדירים, המגלים אי-צדק או חשש מפני עיוות דין למבקש (רע"פ 5212/13 שמעון נ' מדינת ישראל (29.8.2013); רע"פ 5168/13 גורודצקי נ' מדינת ישראל (22.8.2013); רע"פ 4882/13 ורסנו נ' מדינת ישראל (21.8.2013)). לאחר בחינה מדוקדקת של בקשת רשות הערעור המונחת לפניי, כמו גם של החומר הנלווה לה, הגעתי לכלל דעה, כי, על אף הניסיון לעטות על הבקשה אצטלה של סוגיה עקרונית ורחבת היקף, הרי שעיקר הטענות בבקשה נוגעות לעניינה הפרטי של המבקשת, ומטרתן להוביל לבחינה נוספת, שלישית במספר, של גזר הדין אשר הושת עליה. אין צורך לומר, כי זו אינה מטרתו של ההליך דנן (רע"פ 4250/13 דסה נ' מדינת ישראל 4.8.2013; רע"פ 3904/13 מוסה נ' מדינת ישראל 29.7.2013; רע"פ 3743/13 שיליאן נ' מדינת ישראל 11.7.2013).

7. יתרה מכך, עניינה של הבקשה נסב על חומרת העונש, אשר הושת על המבקשת. בית משפט זה פסק, לא אחת, כי טענות בנוגע לחומרת העונש אינן מהוות, כשלעצמן, עילה למתן רשות ערעור, אלא במקרים חריגים המגלים סטייה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת והראויה בעבירות דומות. הלכה זו יפה למקרים בהם ערכאת הערעור הותירה את העונש שנגזר על המבקש על כנו, כבנדון דידן, ואף למקרים בהם ערכאת הערעור החמירה בעונשו של המבקש (רע"פ 4798/13 נחום נ' מדינת ישראל 4.7.2013; רע"פ 2063/13 שטרול נ' מדינת ישראל 7.4.2013; רע"פ 9480/12 אברמוביץ' נ' מדינת ישראל 8.1.2013).

על המבקשת נגזר, בין היתר, עונש פסילה מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה למשך שנתיים. המדובר בפרק הזמן המינימאלי, עליו ציווה המחוקק בגין הרשעה בעבירת נהיגה בשכרות, ולכן אין צל של ספק, כי עונש זה משקף נאמנה את מדיניות הענישה הראויה והמקובלת בעבירות דומות. בית משפט זה אף עמד על כך שעבירת הנהיגה בשכרות מסכנת את שלומן וביטחונן של הציבור, ומצדיקה, ככלל, נקיטת יד קשה עם הנהגים, המבצעים עבירה זו (רע"פ 4249/13 רחמים נ' מדינת ישראל 20.8.2013; רע"פ 2829/13 מוריאל נ' מדינת ישראל 29.4.2013; רע"פ 861/13 פנאדקה נ' מדינת ישראל 6.2.2013).

8. למעלה מן הצורך, אציין, אף אם הייתי נדרש לגופה של הבקשה, לא היה בכך כדי לשנות מן המסקנה אליה הגעתי. כאמור לעיל, המבקשת תולה את עיקר טיעוניה באופן בו גזרה הערכאה הדיונית את דינה, ומלינה, בין היתר, על כך שלא נשקלו נסיבותיה האישיות ונסיבות ביצוע העבירה, כמצוות תיקון 113 לחוק העונשין, ומבלי לנמק "מדוע קבע [בית המשפט] שהעונש שנגזר על המבקשת הוא העונש המתאים".

עיון בגזר הדין מעלה כי בית המשפט לתעבורה נימק את גזר דינו כדבעי, וציין בפירושו כי עברה של המבקשת בתחום התעבורה נשקל לקולא, ונקבע כי, בשל העובדה ש"עברה התעבורתי [של המבקשת] אינו מכביד", ראוי שלא להחמיר עימה, מעבר לעונש המינימאלי הקבוע בחוק. בהמשך לכך, גם ערכאת הערעור, נדרשה לנסיבותיה האישיות של המבקשת, בציינה את עברה התעבורתי הקל יחסית. ערכאת הערעור התייחסה גם לנסיבות ביצוע העבירה, תוך דחיית טענת המבקשת, לפיה סירובה לבצע את בדיקת הנשיפה, אינו דומה למקרים בהם מדובר בעבירת "סירוב קלאסית". מכאן עולה, כי בשלב גזירת דינה של המבקשת, ובמסגרת פסק הדין בערעור, נשקלו כלל השיקולים הרלוונטיים לעונשה של המבקשת, ונגזר עליה עונש ההולם את חומרת העבירה בה הורשעה.

עוד אציין, כי אין בידי לקבל את עמדתה של המבקשת, לפיה עניינה מגלה נסיבות מיוחדות, המצדיקות הקלה מעונש המינימום הקבוע בחוק. עמדה זו, נשענת על טענות עובדתיות, אשר, כמוזכר לעיל, נידונו ונדחו על-ידי הערכאה הדיונית. 9. סיכומם של דברים, משלא מצאתי כי קיימת הצדקה לדון בעניינה של המבקשת במסגרתו של הליך שיפוטי נוסף, הנני דוחה את הבקשה למתן רשות ערעור. ניתנה היום, ד' בתשרי התשע"ד (8.9.2013).